

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 10C/169/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6716209104
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 01. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Minková
ECLI: ECLI:SK:OSZV:2017:6716209104.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Zvolen v konaní pred sudkyňou JUDr. Silviou Minkovou v právnej veci žalobcu E. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom H..Š.C. XXXX/XX, XXX XX V., štátny občan SR, zastúpený JUDr. Ľubomírom Hlbočanom, advokátom, Vajnorská 20, 831 03 Bratislava, proti žalovanému Slovenská republika, za ktorú koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, Štúrova 2, 812 85 Bratislava, o zaplatenie 1.848,34 € s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi 1.420,38 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1.420,38 € od 26.8.2015 do zaplatenia, ako aj náklady spojené s predbežným prerokovaním nároku na náhradu škody vo výške 78,94 €, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

V prevyšujúcej časti súd žalobu z a m i e t a.

Súd p r i z n á v a žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 48 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Dňa 16.3.2016 bola na Okresný súd Bratislava I. doručená žaloba žalobcu zo dňa 15.3.2016, ktorou sa domáhal toho, aby súd zaviazal žalovaného (pôvodne v žalobe žalobca uvádzal, že za žalovaného koná tak Generálna prokuratúra SR, ako i Ministerstvo spravodlivosti SR) zaplatiť žalobcovi sumu 1.848,34 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo žalovanej sumy od 26.8.2015, ako aj náklady spojené s predbežným prerokovaním nároku na náhradu škody vo výške 189,46 €, a tiež trovy konania pozostávajúce zo súdneho poplatku a trov právneho zastúpenia.

Žalobu zdôvodnil tým, že ani jeden zo štátnych orgánov, ktoré označil v žalobe ako orgány, ktoré majú konať za Slovenskú republiku neprerokovali žalobcovu žiadosť o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, keď už v tom štádiu vznikol medzi týmito štátnymi orgánmi rozpor v otázke, ktorý z nich je príslušný na predbežné prerokovanie náhrady škody s tým, že lehota 6 mesiacov od doručenia žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody uplynula bez toho, aby bol tento nárok prerokovaný niektorým z týchto štátnych orgánov.

Žalobca poukázal na uznesenie PZ Obvodného oddelenia PZ Krupina, ČVS: ORP-1735/AK-ZV-2011 zo dňa 20.12.2011, ktorým bolo voči nemu vznesené obvinenie a bol stíhaný. Proti tomuto uzneseniu podal sťažnosť, ktorá bola uznesením prokuratúra Okresnej prokuratúry sp.zn.3Pv 573/08-55 zo dňa 20.2.2012 zamietnutá. Následne bola podaná na Okresný súd Zvolen obžaloba a rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp.zn.2T/6/2014-192 bol žalobca oslobodený spod obžaloby. Proti tomuto rozsudku podal prokurátor OP Zvolen odvolanie, ku ktorému sa žalobca vyjadril prostredníctvom svojho obhajcu, pričom Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením sp.zn.2To/90/2014 odvolanie okresného prokuratúra zamietol. V súvislosti so vznesením obvinenia žalobcovi si tento zvolil ako obhajcu JUDr. Ľubomíra Hlbočana a bol mu nútený zaplatiť za trovy obhajoby v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred súdom. Konkrétne bola žalobcom zaplatená zálohová platba vo výške 1.200,- € na trovy obhajoby v predmetnej trestnej veci,

na základe faktúry č.2014003 a následne uhradil aj faktúru č.201432006 vo výške 648,34 €, ktorou boli vyúčtované všetky ďalšie trovy obhajoby. Dňa 25.2.2015 doručil žalobca Ministerstvu spravodlivosti SR žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, čím si voči Slovenskej republike uplatnil náhradu škody spôsobenej nezákonným postupom a nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu a to prostredníctvom zvoleného právneho zástupcu JUDr. Hlbočana. Konkrétne si uplatnil náhradu škody vo výške 1.848,34 € spolu s príslušenstvom vo výške 189,46 €, t.j. zhodné nároky ako v podanej žalobe na súd. Táto žiadosť žalobcu bola MS SR postúpená GP SR ako štátnemu orgánu príslušnému na konanie vo veci a následne si tieto dva štátne orgány navzájom postupovali a vracali žiadosť žalobcu s poukazom na to, že nie sú príslušné na konanie v tejto veci. Nakoľko nárok žalobcu na náhradu škody nebol uspokojený do 6 mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, uplatnil si žalobca svoj nárok na náhradu škody na súde. Žalobca uviedol, že si uplatňuje náhradu škody, ktorá mu bola spôsobená rozhodnutím o vznesení obvinenia, ktoré bolo vydané nezákonne, pretože sa právoplatným oslobodzujúcim rozsudkom nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu žalobcom ako obvineným a neskôr obžalovaným, čím je daná zodpovednosť žalovaného s poukazom na ustanovenie § 6 ods. 1 zákona č.514/2003 Z.z.. Keďže nezákonným postupom a nezákonným rozhodnutím orgánov činných v trestnom konaní a Okresnej prokuratúry vo Zvolene boli práva žalobcu porušené a na úspešnú obranu jeho práv bolo potrebné, aby si žalobca zvolil obhajcu, vykonanou obhajobou bol nútený zaplatiť za trovy obhajoby, čím vznikla žalobcovi škoda spočívajúca v uhradených trovách obhajoby, ktorej náhrady sa žalobca domáha voči štátu touto žalobou podľa zákona č.514/2003 Z.z.. Žalobca poukázal na Nález Ústavného súdu SR č.II.ÚS25/2011-33 z 24.3.2011, najmä na právnu vetu, ktorá bola judikovaná týmto rozhodnutím. Pokiaľ ide o nárok uplatnený vo výške 189,49 € z titulu nákladov na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, žalobca poukázal na to, že tieto náklady nie sú súčasťou trov konania s odkazom na ustanovenie § 18 ods. 3 zákona č.514/2003 Z.z., čo však samo o sebe neznamená, že by žalobca na ich náhradu nemal nárok. Keďže zákon č.514/2003 Z.z. neobsahuje žiadne konkrétne zákonné ustanovenie, ktoré by upravovalo túto otázku, má sa podľa názoru žalobcu použiť všeobecná úprava obsiahnutá v ustanovení § 121 ods. 3 OZ tak, že náklady ktoré žalobcovi vznikli v súvislosti s uplatnením jeho pohľadávky tvoria príslušenstvo tejto pohľadávky. Poukázal v tejto súvislosti na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 30.3.1999 sp.zn.2Cdo/7/99. Keďže zákon ukladá oprávnenej osobe uplatniť tento nárok na príslušnom orgáne, s tým spojené trovy sa stávajú príslušenstvom takto uplatňovanej pohľadávky podľa zákona. Nie je tam síce nutná povinnosť právneho zastupovania, ale keď si občan zvolí právneho zástupcu, na čo má právo, nemožno mu nárok na náhradu takýchto trov uprieť, najmä pokiaľ je žalobca osoba právne neznalá s tým, že každá právna pomoc advokáta je platenou právnou službou, ktorej odmenu za jej poskytnutie určuje vyhláška č.655/2004 Z.z. a vyúčtovanie týchto trov v zmysle vyhlášky je dôsledkom za poskytnutie kvalifikovanej právnej pomoci, ktorú sa rozhodol žalobca využiť a nechať sa zastúpiť v konaní pred príslušným orgánom. Žalobca si uplatnil i nárok na priznanie úrokov z omeškania zo sumy 1.848,34 € od 26.8.2015, čo je 1.deň nasledujúci po uplynutí 6 mesačnej lehoty od podania žiadosti na predbežné prerokovanie nároku žalobcu.

2. Dňa 16.5.2016 bolo na Okresný súd Bratislava I. doručené vyjadrenie žalovanej konajúcej prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti SR zo dňa 13.5.2016, v ktorom okrem iného uviedli, že v zmysle § 4 ods. 1 písm. b) a f) zákona č.514/2003 Z.z. sa za orgán oprávnený konať v mene štátu z titulu uznesenia o vznesení obvinenia považuje Generálna prokuratúra SR. V tejto súvislosti poukázali aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, keď v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č.1/2016 bol zverejnený rozsudok sp.zn.8Cdo/289/2014 zo dňa 14.10.2015. Podľa ich názoru nedostatok v označení orgánu, ktorý má konať v mene štátu sa považuje za nedostatok v podmienke konania, ktorý je možný odstrániť s tým, že je povinnosťou súdu v súčinnosti s účastníkmi konania pokúsiť sa tento nedostatok odstrániť a v prípade ak sa to nepodarí, súd má konanie zastaviť. Žiadali teda, aby súd odstránil nedostatok žalobného návrhu spočívajúci v označení dvoch orgánov konajúcich v mene žalovanej resp. zvolil taký procesný postup, ktorého výsledkom bude, že za žalovanú bude konať len Generálna prokuratúra SR ako orgán príslušný podľa zákona č.514/2003 Z.z.. Vzhľadom k vyššie uvedenému sa k základu nároku vyjadrili len stručne, keď uviedli, že majú za to, že príčinná súvislosť medzi škodou spočívajúcou v uhradených trovách obhajoby a začatím trestného stíhania je daná len v prípade povinnej obhajoby. Len v takomto prípade je vznik trov obhajoby bez pochybností priamo a bezprostredne vyvolaný rozhodnutiami a postupom orgánov štátu. V tejto súvislosti odkázali na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn.1Cdo/53/93. V prípade trestného stíhania žalobcu ale nešlo o prípad povinnej obhajoby, teda zvolenie si obhajcu z jeho strany nebolo bezprostredne vyvolané postupmi a rozhodnutiami orgánov činných v trestnom konaní a preto ani teoretické zmenšenie majetku, ktoré mohlo vzniknúť v súvislosti s úhradou trov právneho zastúpenia nevzniklo v príčinnej súvislosti s

nezákonným rozhodnutím resp. akýmkoľvek rozhodnutím, či postupom orgánov štátu. Žalovaná teda mala za to, že nie je daná príčinná súvislosť medzi začatím a vedením trestného stíhania voči žalobcovi a vznikom škody v súvislosti s úhradou trov obhajoby, čo žalovanú viedlo k záveru ohľadom nedôvodnosti žaloby bez ohľadu na vyššie uvedený nedostatok. Pokiaľ si žalobca uplatnil žalobou aj nárok vo výške 189,46 € ako náhradu nákladov spojených s predbežným prerokovaním nároku na náhradu škody, uviedli, že si žalobca nesprávne vykladá znenie § 18 ods. 3 zákona č.514/2003 Z.z. a pokiaľ svoj výklad podopieral poukazom na judikatúru Najvyššieho súdu SR vzťahujúcu sa na zákon č.58/1969 Zb., bol tento prelomený znením zákona č.514/2003 Z.z., ktorý striktné vylúčil náklady spojené s predbežným prerokovaním z možnosti uplatnenia, tak ako to vyplýva aj z dôvodovej správy k vládnemu návrhu tohto zákona, s odôvodnením, že predbežné prejednanie nároku má iba formálny charakter, v dôsledku čoho zákon vylúčil z náhrady škody tieto náklady.

3. Dňa 30.5.2016 bolo na Okresný súd Bratislava I. doručené vyjadrenie žalovaného SR zastúpené Generálnou prokuratúrou SR k podanej žalobe, ktorom okrem iného uviedli, že z bodu I.9. žaloby vyplýva, že žalobca za nezákonné rozhodnutie považuje uznesenie o vznesení obvinenia ČVS: ORP-1735/KA-ZV-2011 z 20.12.2011, avšak v žalobe nie je špecifikované aké ďalšie rozhodnutia orgánov činných v trestnom konaní a Okresnej prokuratúry Zvolen žalobca považuje za nezákonné rozhodnutia. Tiež v žalobe nie je uvedené, ktorý orgán sa mal dopustiť nesprávneho úradného postupu, kedy a v čom tento nesprávny úradný postup mal spočívať. Nezákonnosť predmetného uznesenia o vznesení obvinenia žalobca odvodzuje iba z toho, že bol spod obžaloby oslobodený a žiadne ďalšie skutočnosti, prečo by malo byť toto nezákonným rozhodnutím, nie sú v žalobe uvedené. Podanú žalobu označili v celom rozsahu za nedôvodnú a navrhli ju zamietnuť. Konštrukcia, ktorú uviedol žalobca v žalobe, že jeho trestné stíhanie bolo nezákonné pretože bol spod obžaloby oslobodený, nemá oporu v žiadnom ustanovení zákona č.514/2003 Z.z.. Vychádzajúc analogicky z Nálezu Ústavného súdu SR sp.zn. II ÚS 163/2013 zo dňa 13.11.2013 uviedli, že uznesenie o vznesení obvinenia na vydanie, ktorého boli v čase jeho vydania splnené všetky zákonné predpoklady a z tohto dôvodu nebolo zrušené ani v konaní o sťažnosti proti tomuto uzneseniu, nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné, iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila. Poukázali na to, že žalobcovi bolo vznesené obvinenie na základe výpovede poškodeného Y. Q., ktorý žalobcu opoznal pri rekognícii a zranenia Y. Q. boli verifikované znaleckým posudkom znalca z odboru chirurgie MUDr. Jaroslava Gregu. Pre vznesenie obvinenia je postačujúci odôvodnený záver, že trestný čin spáchala určitá osoba a toto bolo v danej trestnej veci splnené (§ 206 ods. 1 prvej vety Trestného poriadku). Z dôkazov zabezpečených v štádiu trestného konania pred vznesením obvinenia vychádzala aj Okresná prokuratúra Zvolen pri zamietnutí sťažnosti žalobcu proti uzneseniu o vznesení obvinenia, ako nedôvodnej. Ani uznesenie Okresnej prokuratúry Zvolen o zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia zo dňa 20.2.2012, preto nie je možné považovať za nezákonné rozhodnutie. Zákonnosť trestného stíhania nie je možné posudzovať len podľa konečného výsledku trestného konania. Zákonnosť jednotlivých rozhodnutí v trestnom konaní sa posudzuje s prihliadnutím na to, v ktorom štádiu trestného konania boli vydané a aká bola v čase ich vydania dôkazná situácia. Súdny v trestnom konaní oslobodili žalobcu spod obžaloby aplikujúc zásadu in dubio pro reo, pričom táto zásada bola aplikovaná iba preto, že súdy vykonané dokazovanie vyhodnotili inak ako prokurátor a nemali nad všetky pochybnosti preukázané, že skutok spáchal žalobca. Vyjadrili presvedčenie, že žalobca v žalobe nepreukázal, že by v trestnom konaní, ktoré bolo proti nemu vedené bolo vydané nezákonné rozhodnutie, resp. že by niektorý z orgánov činných v trestnom konaní postupoval v rozpore so základnými zásadami trestného konania, vyjadrenými v § 2 Trestného poriadku. V predmetnej veci absentuje splnenie hneď prvej podmienky z troch podmienok, ktoré musia byť kumulatívne splnené pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zákona č.514/2003 Z.z., a to existencia nezákonného rozhodnutia (nesprávneho úradného postupu). Taktiež skutočnosť, že žalobca zaplatil JUDr. Hlbočanovi trovy obhajoby v trestnom konaní, tiež automaticky neznamená, že mu vznikla škoda podľa zákona č.514/2003 Z.z. v sume 1.848,34 €, keďže súd pri rozhodovaní o náhrade škody môže priznať len účelne vynaložené trovy trestného konania, a to či uplatňovaná náhrada škody tomu zodpovedá, musí byť predmetom dokazovania. Vo vzťahu k nepreukázaniu príčinnej súvislosti k vzniku škody sa stotožnili s vyjadrením žalovanej v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti SR. Rovnako sa s týmto vyjadrením stotožnili v časti, keď podľa ich názoru bez právneho titulu si žalobca uplatnil aj náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom. Rovnako namietli, že žalobca nesprávne označil žalovaného, keď uviedol, že v mene štátu majú konať dva štátne orgány, v dôsledku čoho je petit nevykonateľný. Taktiež namietli miestnu príslušnosť Okresného súdu Bratislava I. s poukazom na ustanovenie § 85 ods. 3 O.s.p.,

keď žalobca ako nezákonné rozhodnutie uviedol uznesenie povereného príslušníka OO PZ v Krupine. Navrhli vykonať dokazovanie pripojením trestného spisu Okresného súdu Zvolen sp.zn.2T/6/2014.

4. Dňa 25.7.2016 bolo na Okresný súd Zvolen doručené postúpenie veci na námietku strany v zmysle § 43 ods. 1 C.s.p. ako súdu miestne príslušnému podľa § 13 v spojení s § 17 ods. 1 C.s.p..

5. Dňa 18.11.2016 bolo na tunajší súd doručené vyjadrenie žalobcu zo dňa 11.11.2016 k vyjadreniam žalovaného, ktorý prostredníctvom svojho právneho zástupcu okrem iného uviedol k námietke protistrany, že nebol v žalobe špecifikovaný nesprávny úradný postup, keď uviedol, že nesprávneho úradného postupu sa dopustil tak policajt OO PZ Krupina, ktorý vzniesol uznesením zo dňa 20.12.2011 obvinenie žalobcov, ako aj dozorkonajúci prokurátor OP Zvolen, ktorý sťažnosť žalobcu podanú proti uvedenému uzneseniu o vznesení obvinenia zamietol a ponechal v platnosti a napokon podal voči žalobcovi obžalobu, pričom tento postup orgánov činných v trestnom konaní sa neskôr ukázal ako nesprávny, keďže žalobca bol spod obžaloby právoplatne oslobodený. Vyšetrujúci policajt po začatí trestného stíhania nepostupoval tak, aby bol zistený skutkový stav o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti v rozsahu nevyhnutnom na jej rozhodnutie. Žalobca však uviedol, že svoj nárok opiera najmä o nezákonné rozhodnutia a to uznesenie povereného príslušníka o začatí trestného stíhania a uznesenie povereného príslušníka OO PZ Krupina zo dňa 20.12.2011, ktorým bolo vznesené obvinenie žalobcov. Ako absurdné označil tvrdenie žalovaného zastúpeného GP SR, že trestné stíhanie bolo voči žalobcovi vedené zákonne, hoci bol spod obžaloby oslobodený. Tiež vyjadrenia žalovaného zastúpeného MS SR v tomto smere sú bezpredmetné a odporujú ustálenej súdnej judikatúre, podľa ktorej rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má v tomto zmysle tiež zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby. Podstata nároku na náhradu škody sa viaže totiž na samotný výsledok trestného stíhania (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn.3Cdo/194/2010 a tiež uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn.4Ncdo/15/2009). Judikatúra dospela k záveru, že v prípade oslobodenia fyzickej osoby spod obžaloby ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorom treba vychádzať z analogického výkladu úpravy najbližšej, a to z úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. V tejto súvislosti odkázali na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn.4Cdo/183/2009 a tiež podobné rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn.8Co/3/2010. Zákon č.514/2003 Z.z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemôže zbaviť. Neposudzuje sa teda správnosť rozhodnutia jeho orgánu z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zaviniť. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania. Žalobca vyjadril tiež nesúhlas s tvrdením žalovaného zastúpeného MS SR, že príčinná súvislosť medzi škodou spočívajúcou v uhradených trovách obhajoby a začatím trestného stíhania je daná len v prípade povinnej obhajoby, s tým, že takýto názor je v rozpore s doterajšou súdnou praxou a judikatúrou súdov. Právo zvoliť si obhajcu, ktorého možnosť využitia mu vznikla práve v príčinnej súvislosti so vznesením mu obvinenia za trestný čin. Pritom argumenty žalovaného nevyplývajú ani z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp.zn.1Cdo/53/93, na ktorý sa v tomto smere žalovaný odvolával. Zvolenie si obhajcu zo strany žalobcu v trestnom konaní bolo bezprostredne vyvolané postupom a rozhodnutiami orgánov činných v trestnom konaní a zmenšenie majetku, ktoré u žalobcu vzniklo uhradením trov obhajoby jeho obhajcovi, vzniklo v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím. Žalobca poprel, že by bol žalobný návrh (petit) žaloby nevykonateľný. Ako stranu sporu označil Slovenskú republiku s tým, že zároveň označil dva štátne orgány, ktoré budú za žalovaného konať, čo bolo spôsobené tým ako tieto dva štátne orgány sa zachovali pri predbežnom prejednaní nároku na náhradu škody, čo sa nemôže vykladať na ťarchu žalobcu. Žalobca poprel, že by jeho nárok na zaplatenie nákladov spojených s predbežným prerokovaním nároku na náhradu škody vo výške 189,46 € bol kontra legem znenia ustanovenia § 18 ods. 3 zákona č.514/2003 Z.z. a na podporu svojho tvrdenia poukázal napr. na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp.zn.8Co/355/2013 zo dňa 8.4.2014. Žalobca trval na tom, že trovy obhajoby, ktoré musel uhradiť svojmu obhajcovi boli účelne vynaložené a všetky úkony, ktoré jeho obhajca v trestnej veci vykonal spolu s náhradou za premeškaný čas a cestovné náklady boli žalobcovi vyúčtované v súlade s vyhláškou č.655/2004 Z.z. s tým, že všetky úkony právnej služby, ktoré boli vyfakturované boli skutočne vykonané, čo je zistiteľné zo súdneho spisu OS Zvolen č.k.2T/6/2014 resp. vyšetrovacieho spisu OO PZ Krupina, ČVS: ORP-1735/KA-ZV-2011. Za týmto účelom žalobca navrhol pripojiť predmetný súdny spis.

6. Súd nariadil v tejto veci pojednávanie na deň 23.11.2016, na ktorom vec meritórne prejednal a odročil, za účelom opätovného vyžiadania spisu OS Zvolen 2T/6/2014 od Okresného súdu Bratislava I., ktorý k termínu pojednávania napriek žiadosti OS Zvolen zo dňa 2.11.2016 nebol pripojený k súdnemu spisu

v súdnej veci. Zároveň bol nariadený nový termín pojednávania na deň 16.1.2017, na ktorom súd vec opäť meritórne prejednal a rozhodol.

Súd na týchto pojednávaniach vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi, ktoré doložili do spisu strany sporu a to: uznesenie OO PZ Krupina zo dňa 20.12.2011 z č.l.10-11, sťažnosť proti uzneseniu zo dňa 31.1.2012 z č.l.12, uznesenie Okresnej prokuratúry Zvolen zo dňa 20.2.2012 z č.l.13, obžalobu Okresnej prokuratúry Zvolen zo dňa 21.1.2014 z č.l.14, rozsudok Okresného súdu Zvolen sp.zn.2T/6/2014-192 z č.l.15-19, odvolanie Okresnej prokuratúry Zvolen zo dňa 26.6.2014 z č.l.20, vyjadrenie k odvolaniu okresného prokurátora zo dňa 28.7.2014 z č.l.21-22, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 18.9.2014 z č.l.23-26, faktúru-zálohu č.2014003 z č.l.27, výpis z účtu VÚB Banky a.s., názov účtu JUDr. Ľubomír Hlbočan z č.l.28, faktúru č.201432006 z č.l.29, vyúčtovanie trov obhajoby E. H. z č.l.30-32 vrátane príloh z č.l.33-38, výpis z účtu VÚB Banky a.s., názov účtu JUDr. Ľubomír Hlbočan z č.l.39, uplatnenie náhrady škody zo dňa 23.2.2015 z č.l.40-43, žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody - postúpenie zo dňa 21.5.2015 z č.l.44, list Generálnej prokuratúry SR zo dňa 3.6.2015 z č.l.45, list Ministerstva spravodlivosti SR zo dňa 3.7.2015 z č.l.46-48, list Generálnej prokuratúry SR zo dňa 8.7.2015 z č.l.49, oboznámil sa s obsahom pripojeného spisu Okresného súdu Zvolen sp.zn.2T/6/204 vrátane pripojeného vyšetrovacieho spisu OO PZ Krupina, ČVS: ORP-1735/KA-ZV-2011, oboznámil sa s prednesom právneho zástupcu žalobcu a povereného zástupcu žalovaného, pričom zistil tento skutkový stav.

Z uznesenia OO PZ Krupina zo dňa 20.12.2011 ČVS: ORP-1735/KA-ZV-2011 súd zistil, že poverený príslušník PZ začal stíhať E. H., nar. XX.XX.XXXX a tiež Y. H., nar. XX.X.XXXX ako obvinených za prečin ublíženia na zdraví spáchaného formou spolupáchateľstva a prečin obmedzovania osobnej slobody tiež spáchané formou spolupáchateľstva a prečin výtržníctva.

Zo sťažnosti doručenej na OO PZ Krupina dňa 31.1.2012 súd zistil, že E. H. podal sťažnosť proti predmetnému uzneseniu zo dňa 20.12.2011 z dôvodu, že skutku ktorý sa mu kládol za vinu sa nedopustil, je nevinný.

Z uznesenia Okresnej prokuratúry Zvolen zo dňa 20.2.2012 č. 3Pv 573/08-55 súd zistil, že prokurátor Okresnej prokuratúry Zvolen v trestnej veci obvineného E. H. a spol. pre prečin ublíženia na zdraví a iné rozhodol tak, že sťažnosť obvineného E. H. podanú dňa 31.1.2012 proti uzneseniu príslušníka OO PZ Krupina zo dňa 20.12.2011, ktorým mu bolo vznesené obvinenie, zamietol ako nedôvodnú.

Z obžaloby Okresnej prokuratúry Zvolen zo dňa 21.1.2014 č. 3Pv 1/14/6611/4 súd zistil, že prokurátor Okresnej prokuratúry vo Zvolene podal na Okresný súd Zvolen obžalobu na obvinených E. H. a Y. H., pretože spoločným konaním inému úmyselne ublížili na zdraví a bez oprávnenia bránili mu užívať osobnú slobodu a zároveň sa na mieste verejnosti prístupnom dopustili hrubej neslušnosti alebo výtržnosti tým, že iného napadli, čím spáchali prečin ublíženia na zdraví, prečin obmedzovania osobnej slobody a prečin výtržníctva spáchané formou spolupáchateľstva.

Z rozsudku Okresného súdu Zvolen zo dňa 13.6.2014 sp.zn.2T/6/2014-192 súd zistil, že Okresný súd Zvolen na hlavnom pojednávaní dňa 13.6.2014 v trestnej veci obžalovaných E. H. a Y. H. stíhaných pre prečin ublíženia na zdraví a iné rozhodol tak, že podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku súd obžalovaných oslobodil spod obžaloby pre prečin ublíženia na zdraví, prečin obmedzovania osobnej slobody, aj prečin výtržníctva spáchaných formou spolupáchateľstva, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchali obžalovaní.

Z odvolania Okresnej prokuratúry Zvolen zo dňa 26.6.2014 č. 3Pv 1/14/6611-17 súd zistil, že prokurátor Okresnej prokuratúry vo Zvolene v trestnej veci obžalovaných E. H. a Y. H. podal odvolanie proti rozsudku Okresného súdu vo Zvolene sp.zn.2T/6/2014 zo dňa 13.6.2014 z tam uvedených dôvodov.

Z vyjadrenia obvinených k odvolaniu okresného prokurátora zo dňa 28.7.2014 súd zistil, že podali toto vyjadrenie prostredníctvom obhajcu, pričom žiadali, aby odvolací súd odvolanie okresného prokurátora zamietol.

Z uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 18.9.2014 sp.zn.2To/90/2014 súd zistil, že Krajský súd v Banskej Bystrici na verejnom zasadnutí konanom dňa 18.9.2014 v trestnej veci obžalovaného E. H. a Y.Š. H., stíhaných pre prečin ublíženia na zdraví a iné, o odvolaní okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Zvolen sp.zn.2T/6/2014 zo dňa 13.6.2014 rozhodol tak, že odvolanie okresného prokurátora zamietol podľa § 319 Trestného poriadku. Z odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, že odvolací súd konštatoval, že zabezpečenými dôkazmi nebolo jednoznačne preukázané, že skutok spáchali obžalovaní. Odvolací súd konštatoval, že okresný súd správne vyhodnotil výpoveď svedka - poškodeného ako nevierohodnú a vzhľadom k tomu ako i k neexistencii ďalších dôkazov, ktoré by bez akejkoľvek pochybnosti dovoľovali vyvodiť záver o vine obžalovaných, okresný súd správne postupoval, keď aplikoval v tejto trestnej veci zásadu in dubio pro reo a obžalovaných spod obžaloby v celom rozsahu oslobodil.

Z faktúry - záloha č.2014003 zo dňa 11.7.2014 súd zistil, že ako dodávateľ je tu uvedený JUDr. Ľubomír Hlbočan, faktúra bola vystavená pre E. H., splatná 18.7.2014, pričom predmetom fakturácie bolo zastupovanie v trestnej veci vedenej pre OS Zvolen pod sp.zn.2T/6/2014, konkrétne bola fakturovaná záloha vo výške 1.200,- €.

Z výpisu z účtu vedeného vo VÚB a.s. zo dňa 31.7.2014, názov účtu JUDr. Ľubomír Hlbočan súd zistil, že v mesiaci júl 2014 bola realizovaná úhrada v prospech tohto účtu vo výške 1.200,- € od E. H., variabilný symbol je tu uvedený 0002014003 (poznámka súdu: číslo zálohovej faktúry).

Z faktúry č.201432006 zo dňa 9.10.2014 súd zistil, že ako dodávateľ je tu uvedený JUDr. Ľubomír Hlbočan, ako odberateľ E. H., dátum splatnosti 16.10.2014, predmet fakturácie zastupovanie v trestnej veci vedenej pred OS Zvolen sp.zn.2T/6/2014, konkrétne boli fakturované trovy právneho zastúpenia vo výške 1.540,28 €, zvýšené o 20 % DPH 308,06 €, odpočítaná záloha vo výške 1.200,- €, teda fakturovaná suma 540,28 €, zvýšené o 108,06 € 20 % DPH, cena spolu k úhrade 648,34 €, s tým, že faktúra odkazuje na vyúčtovanie trov obhajoby v prílohe.

Z vyúčtovania trov obhajoby E. H. zo dňa 24.9.2014 súd zistil, že sa jedná o špecifikáciu trov za poskytovanie právnych služieb obžalovanému E. H. v trestnej veci vedenej pred Okresným súdom Zvolen pod sp.zn.2T/6/2014, vypočítanej podľa ustanovení vyhlášky č. 655/2004 Z.z. s tým, že sú tu uvedené základné sadzby tarifnej odmeny za 1 úkon právnej služby podľa § 1 ods. 3 a § 12 ods. 3 písm. a) vyhlášky č.655/2004 Z.z. za roky 2012-2014, zníženie sadzby o 50 % pri zastupovaní 2 alebo viacerých osôb, režijné paušály za rok 2012-2014, tiež sú špecifikované jednotlivé úkony právnej služby, ktoré boli fakturované vrátane režijných paušálov s tým, že trovy právneho zastúpenia spolu s režijným paušálom a 20 % DPH sú uvádzané vo výške 975,86 €, náhrada za premeškaný čas za tam špecifikované cesty v celkovej výške 425,34 € vrátane DPH a vyčíslenie cestovných náhrad za tam špecifikované cesty v celkovej výške 447,14 € vrátane 20 % DPH, spolu trovy obhajoby vrátane náhrady za premeškaný čas a cestovnými nákladmi 1.848,34 €. Prílohu tejto faktúry tvorí osvedčenie o registrácii a pridelení DIČ daňovému subjektu JUDr. Ľubomír Hlbočan, internetové plánovanie trasy - cesty s uvedením dĺžky trasy a času, osvedčenie o evidencii (technický preukaz) na osobné motorové vozidlo Kia Sorento, kde ako vlastník vozidla je uvedený JUDr. Ľubomír Hlbočan, priemerné ceny pohonných látok v SR v roku 2013 z web stránky Štatistického úradu SR.

Z výpisu z účtu VÚB a.s. zo dňa 30.11.2014, názov účtu JUDr. Ľubomír Hlbočan súd zistil, že v mesiaci november 2014 bol uskutočnený prevod v prospech tohto účtu vo výške 648,34 € od E. H., kde ako variabilný symbol je uvedený 0201432006 (poznámka súdu : variabilný symbol zhodný s číslom vyúčtovacej faktúry).

Z listu Uplatnenie náhrady škody v zmysle ustanovenia § 6 ods. 1 zákona č.514/2003 Z.z. - žiadosť o predbežné prerokovanie zo dňa 23.2.2015 súd zistil, že E. H. a Y. H. prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu JUDr. Ľubomíra Hlbočana si uplatnili na Ministerstve spravodlivosti SR voči Slovenskej republike náhradu škody, keď toto bolo podané osobne na Ministerstve spravodlivosti SR dňa 25.2.2015, pričom v tejto žiadosti sú uvedené zhodné tvrdenia a skutočnosti uvádzané žalobcom v podanej žalobe.

Zo žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody - postúpenie Ministerstva spravodlivosti SR zo dňa 21.5.2015, z listu Generálnej prokuratúry SR zo dňa 3.6.2015 adresované Ministerstvu spravodlivosti SR, z listu Ministerstva spravodlivosti SR adresované Generálnej prokuratúre SR zo dňa 3.7.2015 Vrátanie nedôvodne postúpenej žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podľa zákona č.514/2003 Z.z. a z listu Generálnej prokuratúry SR zo dňa 8.7.2015 adresované JUDr. Ľubomírovi Hlbočanovi, advokátovi súd okrem iného zistil, že tieto dva štátne orgány si vzájomne postupovali predmetnú žiadosť o predbežné prerokovanie z dôvodu, že nespadá do pôsobnosti toho ktorého štátneho orgánu, v dôsledku čoho nakoniec Generálna prokuratúra SR oznámila právnomu zástupcovi žalobcu, že žiadosť neprerokujú a v prípade, že sa s týmto stanoviskom žalobca nestotožní nárok na náhradu škody si môžu uplatniť na súde.

Z prednesu právneho zástupcu žalobcu na pojednávaniach súd zistil, že sa v celom rozsahu pridržiaval podanej žalobe, ako aj ich ďalších písomných vyjadrení a nad rámec toho viac k veci neuviedol.

Z prednesu zástupcu žalovaného na pojednávaniach súd zistil, že sa tiež v celom rozsahu pridržiaval ich dovtedajším vyjadrením a nad rámec toho k veci uviedol, že v predmetnom trestnom konaní boli predložené dve skupiny dôkazov, tak zo strany prokuratúry, ako i zo strany obžalovaných, ktoré súd vyhodnocoval a zrejme za dôležitejšiu skupinu považoval dôkazy predložené obžalovanými a na základe toho dospel k oslobodzujúcemu rozsudku. V tejto súvislosti poukázali na rozhodnutie Ústavného súdu SR č. II ÚS 163/2013, kde boli riešené obdobné otázky.

Z pripojeného trestného spisu Okresného súdu Zvolen sp.zn.2T/6/2014 súd zistil, že jeho súčasťou je aj vyšetrovací spis OO PZ Krupina, ČVS: ORP-1735/KA-ZV-2011 s tým, že tak v tomto vyšetrovacom

spise, ako i v trestnom spise sa v origináloch nachádzajú doklady, ktoré boli vo fotokópiách ohľadne predmetného trestného konania doložené žalobcom do súdneho spisu 10C/169/2016. Okrem toho z nich súd zistil, že dňa 2.7.2012 bolo na OO PZ Krupina doručené podanie právneho zástupcu žalobcu zo dňa 25.6.2012 s tým, že v prílohe doložil plnomocenstvo zo dňa 22.6.2012 na zastupovanie E. H., nar. 11.11.1982 a Y.E. H., nar. 18.7.1980, ktorí ho splnomocnili obhajobou v trestnej veci vedenej pred OO PZ Krupina, ČVS: ORP-1735/KA-ZV-2011. Tiež bolo zo zápisníc o výsluchu svedkov resp. zápisnice o výsluchu svedka - poškodeného zistené, že dňa 3.10.2012 boli uskutočnené výsluchy na OO PZ Krupina od 08.30 hod. do 12.15 hod., pri ktorých bol prítomný JUDr. Hlbočan s tým, že sa jednalo konkrétne o výsluch Y. Q., M. J., L. H., U. J., Y. V., Y. V. a T. U.Š.. Tiež bolo zistené, že dňa 15.2.2013 sa na OO PZ Krupina uskutočnili výsluchy svedkov K. Y. F., R. H. E. C. Č. od 09.05 hod. do 10.25 hod. za prítomnosti JUDr. Hlbočana. Vo vyšetrovacom spise sa nachádza tiež záznam o preštudovaní vyšetrovacieho spisu dňa 13.12.2013, kde bol prítomný aj JUDr. Ľubomír Hlbočan. Dňa 20.2.2014 bol na Okresný súd doručený návrh právneho zástupcu žalobcu na preskúmanie a predbežné prejednanie obžaloby a vrátenie veci prokurátorovi na došetrenie zo dňa 19.2.2014. Dňa 31.3.2014 bol na Okresný súd Zvolen doručený návrh právneho zástupcu žalobcu na vykonanie dôkazov a predvolanie svedkov zo dňa 27.3.2014. Dňa 22.4.2014 bol na Okresnom súde Zvolen prítomný na hlavnom pojednávaní JUDr. Ľubomír Hlbočan s tým, že pojednávanie bolo odročené bez meritórneho prejednávania veci. Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní zo dňa 13.6.2014 súd zistil, že toto začalo o 11.00 hod. a bolo ukončené o 15.00 hod., keď prítomný bol aj JUDr. Ľubomír Hlbočan. Dňa 29.7.2014 bolo na Okresný súd Zvolen doručené vyjadrenie právneho zástupcu obvinených JUDr. Ľubomíra Hlbočana k odvolaniu okresného prokurátora. Zo zápisnice o verejnom zasadnutí na Krajskom súde v Banskej Bystrici dňa 18.9.2014 bolo zistené, že prítomný bol aj JUDr. Hlbočan.

7. Podľa § 3 ods.1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom k 31.12.2012 (ďalej len „citovaný zákon“) štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem 3.časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci:

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným rozhodnutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 3 ods.2 citovaného zákona zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 4 ods.2 citovaného zákona v znení účinnom od 1.1.2013, ak nemožno príslušný orgán určiť podľa odseku 1, koná v mene štátu MS SR.

Podľa § 4 ods.1 citovaného zákona v znení účinnom od 1.1.2013 vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods.1 koná v mene štátu,

b) MV SR, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ PZ alebo poverený príslušník PZ :

1./ prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa PZ alebo povereného príslušníka PZ a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo

2./ vyšetrovateľ PZ alebo poverený príslušník PZ nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora,

f) Generálna prokurátora SR, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu (§ 38 zákona č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre), v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

Podľa § 5 ods.1 citovaného zákona právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa § 6 ods.1 citovaného zákona, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa § 6 ods.2 citovaného zákona právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 15 ods.1 citovaného zákona nárok na náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 a § 11.

Podľa § 15 ods.2 citovaného zákona, ak bola žiadosť podaná na nepríslušnom orgáne, je tento orgán povinný bezodkladne ju postúpiť príslušnému orgánu a upovedomiť o tom poškodeného. Účinky podania žiadosti zostávajú zachované.

Podľa § 16 ods.1 citovaného zákona, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do 6 mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 17 ods.1 citovaného zákona uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 18 ods.1 citovaného zákona náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutí o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

Podľa § 18 ods.3 citovaného zákona súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia vo výške ustanovenej osobitným predpisom (vyhláška MS SR č.163/2002 o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

Podľa § 27b ods.1 -Prechodné ustanovenia k úpravám účinným od 1.1.2009 citovaného zákona v znení účinnom od 1.1.2009 zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona sa spravuje predpismi účinnými do 31.12.2008.

Podľa § 517 ods.1 veta prvá Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.

Podľa § 517 ods.2 OZ, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa § 3 nariadenia vlády SR č.87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k 1.dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Podľa § 21 ods.4 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“), za štát pred súdom koná štátny orgán v rozsahu pôsobnosti ustanovenej osobitnými predpismi alebo právnická osoba, ktorá je oprávnená podľa osobitného predpisu. Na konanie štátneho orgánu a toho, koho zákon splnomocňuje na zastupovanie pred súdom sa vzťahujú ustanovenia odseku 1 písm.a), b), ods.2 a 3.

Podľa § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“), ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 470 ods. 2 veta prvá C.s.p., právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

8. Vychádzajúc z uvedených skutkových zistení a ustanovení právnych predpisov dospel súd k názoru, že žaloba žalobcu je čiastočne dôvodná.

Z vykonaného dokazovania, konkrétne z listu právneho zástupcu žalobcu zo dňa 23.2.2015 adresovaného Ministerstvu spravodlivosti SR - žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podľa zákona č.514/2003 Z.z. mal súd preukázané, že dňa 25.2.2015 bola Ministerstvu spravodlivosti SR doručená žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody ako orgánu oprávnenému zastupovať Slovenskú republiku. Následne bola táto žiadosť Ministerstvom spravodlivosti SR postúpená Generálnej prokuratúre SR a následne medzi obidvoma orgánmi prebiehal kompetenčný spor. Skutočnosť, že žalobca označil ako žalovaného Slovenskú republiku s tým, že zároveň označil, že za ňu sú oprávnené konať 2 štátne orgány, namietala žalovaná ako vadu konania. Súd na začiatku prvého pojednávania v tejto veci, vychádzajúc aj z ustálenej rozhodovacej činnosti nadriadeného súdu, si sám z úradnej povinnosti ustálil, ktorý štátny orgán má za Slovenskú republiku pred súdom konať, keďže mal za to, že nejde o nedostatok žaloby a zároveň nie je pre tento postup súdu potrebný návrh žalobcu resp. jeho súhlas, a preto bez toho aby vydával o tom osobitné procesné rozhodnutie, začal vo veci konať ďalej len s Generálnou prokuratúrou SR. Súd pritom vychádzal zo znenia zákona č.514/2003 Z.z. v platnom znení, t.j. v znení účinnom od 1.1.2013, nakoľko mal za to, že ustanovenia tohto právneho predpisu, ktorých účelom je posúdenie oprávnenia zastupovať štát v súdnom konaní o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, majú procesný charakter s odkazom na vyššie citované ustanovenie § 21 ods. 4 O.s.p. (účinné v čase podania žaloby), a nakoľko

novela vykonaná zákonom č. 412/2012 Z.z. nemá žiadne prechodné ustanovenia, všetky jej procesné ustanovenia je potrebné aplikovať od okamihu ich účinnosti, t.j. od 1.1.2013.

Pokiaľ žalovaná namietala, že žalobca v žalobe neuviedol jednoznačne, ktoré rozhodnutie by malo byť nezákonné resp. či sa náhrady škody domáha z dôvodu nejakého nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu, súd mal za to, že z obsahu podanej žaloby jednoznačne vyplýva, že titulom pre uplatnenie nároku na náhradu škody je uznesenie povereného príslušníka OO PZ Krupina, ČVS: ORP-1735/KA-ZV-2011 zo dňa 20.12.2011, ktorým bolo žalobcovi vznesené obvinenie, ktoré považoval za nezákonné rozhodnutie, čoho dôkazom je, že bol spod obžaloby právoplatne oslobodený rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp.zn.2T/6/2014-192 zo dňa 13.6.2014 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn.2To/90/2014 zo dňa 18.9.2014. Pokiaľ sa žalovaná zastúpená GP SR bránila tým, že prokuratúra v predmetnom trestnom konaní nevydala žiadne také rozhodnutie, ktoré by bolo možné považovať za nezákonné resp. že aj postup prokuratúry a vyšetrovateľa bol štandardný, v medziach zákona, súd poukazuje na to, že nadobudnutím účinnosti zákona č. 412/2012 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č.514/2003 o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov došlo od 1.1.2013 k zmene (k spresneniu) vymedzenia pôsobnosti jednotlivých štátnych orgánov v zmysle ich kompetencie konať za štátu v prípadoch nárokov na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Účelom zákona č.412/2012 Z.z. bolo (podľa dôvodovej správy a výsledkov pripomienkového konania k návrhu zákona) „podľa poznatkov aplikačnej praxe precizovať príslušnosť orgánov verejnej moci v súvislosti so zodpovednosťou štátu za nezákonné rozhodnutie, pretože existovali prípady, kedy nebolo možné jednoznačne určiť zodpovedný orgán v trestnom konaní“, pričom z obsahu zákona č.412/2012 Z.z. vyplýva, že nepochybne došlo k zvýrazneniu postavenia prokurátora v trestnom konaní s dôrazom na význam jeho rozhodnutia o podanej sťažnosti obvineného proti uzneseniu o vznesení obvinenia a o podaní obžaloby príslušnému súdu z hľadiska určenia štátneho orgánu oprávneného zastupovať štát v konaní o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím podľa zákona č.514/2003 Z.z.; preto aj keď nezákonným rozhodnutím je stále uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré vydal príslušný policajt, oprávnenie MV konať za štát v rámci konania o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím zostala (z hľadiska prejednávanej veci) zachovaná len pre prípad, že prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu policajta a nepodal obžalobu, (v opačnom prípade je preto potrebné dospieť k názoru, že MV oprávnenie konať za štát nemá); preto v prípade, že prokurátor podanú sťažnosť obvineného proti uzneseniu o vznesení obvinenia zamietne a následne podá obžalobu príslušnému súdu, čo je aj situácia, ktorá zodpovedá súdnej veci, zakladá tým oprávnenie Generálnej prokuratúry konať za štát v následnom konaní o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím podľa zákona č. 514/2003 Z.z.. Z tohto hľadiska Generálnou prokuratúrou SR namietaný vnútorný rozpor medzi tým, že uznesenie o vznesení obvinenia ako nezákonné rozhodnutie nevydal prokurátor a preto nemohol priamo spôsobiť škodu, je potrebné výkladom preklenúť tak, že prokurátor svojim aktívnym konaním, t.j. zamietnutím sťažnosti a podaním obžaloby zachoval nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia, hoci mu právny poriadok dáva oprávnenie konať aj inak, napríklad zastaviť trestné stíhanie alebo postúpiť vec; preto právna úprava nezakotvuje v ustanovení § 4 ods.1 písm.f) zákona č.514/2003 Z.z. ako kritérium na založenie oprávnenia Generálnej prokuratúry konať za štát v konaní o náhradu škody skutočnosť, že prokurátor nezákonné rozhodnutie vydal, ale že škodu spôsobil v trestnom konaní; k spôsobeniu škody v tomto prípade zo strany prokurátora nedochádza vydaním nezákonného rozhodnutia, ale tým, že nevyužívajúc svoju kompetenciu ho nezruší, trestné stíhanie obvineného nezastaví, nepostúpi vec, teda osvojí si závery nezákonného rozhodnutia a podá na základe nich obžalobu. Orgánom oprávneným konať v mene štátu tak v predmetnej veci nemôže byť ani MV SR, ani MS SR, pretože škoda nevznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom (§ 4 ods.1 písm.a) bod 1 zákona č. 514/2003 Z.z.), ani nie je splnený predpoklad, že nie je možné určiť príslušný štátny orgán oprávnený konať v mene štátu § 4 ods.2 zákona č.514/2003 Z.z. (viď v tejto súvislosti aj rozsudok KS v Banskej Bystrici zo dňa 26.2.2014 sp.zn.17Co 984/2013-174).

Súd sa tiež nestotožnil s obranou žalovanej, že žaloba je v celom rozsahu nedôvodná a má ju súd zamietnuť z dôvodu, že nie je daný právny základ uplatneného nároku, keďže žalobca nepreukázal splnenie 3 podmienok, ktoré musia byť kumulatívne splnené pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zákona č.514/2003 Z.z..

Súd nespochybňuje, že pre priznanie náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je nevyhnutné súčasné splnenie 3 podmienok:

- 1/ nezákonné rozhodnutie,
- 2/ vznik škody,
- 3/ príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody.

Predpoklad súčasného splnenia uvedených podmienok znamená, že ak chýba čo i len jedna z podmienok, náhradu škody nie je možné priznať. Dôkazné bremeno preukázať podmienky náhrady škody spočíva na poškodenom t.j. v súdnej veci na žalobcovi.

V tomto konaní bolo preukázané, že podmienka existencie nezákonného rozhodnutia bola preukázaná, pričom týmto nezákonným rozhodnutím bolo predmetné uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 20.12.2011 ČVS: ORP-1735/KA-ZV-2011 povereného príslušníka OO PZ Krupina. Keďže súd sa nestotožnil s obranou žalovanej, že predmetné uznesenie o vznesení obvinenia nie je nezákonným rozhodnutím, keď súd v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn.4M Cdo/15/2009 publikované pod č.57/2010, z ktorého právnej vety vyplýva, že: „Pri posudzovaní nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, zastavenie trestného stíhania, ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť (§ 6 ods. 1 zákona č.514/2003 Z.z.). Právoplatnosťou rozhodnutia o zastavení trestného stíhania sa trestné konanie končí a zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia“. Z odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, že pre správnu interpretáciu ustanovenia § 6 ods. 1 prvá veta citovaného zákona, nestačí vychádzať len z jeho jazykového znenia, teda z doslovného gramatického výkladu, ale je nevyhnutné uplatniť výklad systematicky a teleologicky, pričom ... „nemožno lipnúť na formálnom zrušení (zmene) tvrdeného nezákonného rozhodnutia, ale splnenie tejto podmienky treba vykladať extenzívne, a len takýto výklad možno považovať za ústavne konformný“. Z odôvodnenia tohto rozhodnutia tiež vyplýva, že nie je rozhodné ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Súd teda zastáva názor, že ak zastavenie trestného stíhania ku ktorému došlo z dôvodu, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť, tak takéto isté dôsledky musí nevyhnutne mať aj rozsudok, ktorým bol obžalovaný oslobodený spod obžaloby z dôvodu, že nebolo preukázané, že by tento skutok spáchal. Pokiaľ ide o ďalšiu z podmienok a to vznik škody, túto žalobca špecifikoval ako vynaložené trovy obhajoby vo výške 1.848,34 € za jednotlivé úkony advokáta vykonané v trestnom konaní, ktoré boli žalobcom uhradené a posledná podmienka, t.j. preukázanie príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody bola zo strany žalobcu preukázaná nutnosťou úhrady trov obhajoby a hotových výdavkov v súvislosti s jeho trestným stíhaním.

Súd sa čiastočne stotožnil s obranou žalovanej, ktorá namietala konkrétnu výšku škody v súvislosti s jednotlivými úkonmi, ktoré boli žalobcom uplatnené z titulu odmeny advokáta - obhajcu, resp. príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody, ktorá mala vzniknúť z titulu niektorých úkonov, keď poukazovali na to, že súd pri rozhodovaní o náhrade škody môže priznať len účelne vynaložené trovy trestného konania a predmetom dokazovania má byť to, či uplatňovaná náhrada škody tomuto zodpovedá. Totiž po pripojení predmetného spisu Okresného súdu Zvolen sp.zn.2T/6/2014, ktorého súčasťou bol aj vyšetrovací spis, súd mohol okrem základu nároku preskúmať dôvodnosť výšky uplatneného nároku, pričom zistil, že žalobca nepreukázal, teda neunesol dôkazné bremeno ohľadne vykonania niektorých úkonov právnej služby, ktoré si uplatnil v rámci náhrady škody, resp. pri niektorých úkonov právnej služby bolo zistené, že výška v ktorej boli uplatnené nezodpovedá príslušným ustanoveniam vyhlášky č.655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Konkrétne súd nemal preukázané, že by sa 3.10.2012 uskutočnil výsluch Y..H. s tým, že by pri tomto výsluchu bol prítomný právny zástupca žalobcu a to isté platí aj o údajnom výsluchu E..H. 3.10.2012. Zároveň mal súd preukázané, že vyšetrovacie úkony dňa 3.10.2012 prebiehali od 08.30 hod. do 12.15 hod., teda v zmysle § 14 ods. 1 písm. c) vyhlášky č.655/2004 Z.z. bolo možné uplatniť si odmenu vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny len za 2 úkony právnej služby. Taktiež pri vyšetrovacích úkonoch, ktoré sa uskutočnili dňa 15.2.2013, mal súd preukázané, že tieto trvali od 09.05 hod. do 10.25 hod. a preto obdobne bolo možné uplatniť si iba odmenu za 1 úkon právnej služby. Vzhľadom k tomu súd priznal žalobcovi náhradu škody z titulu trov právneho zastúpenia za jednotlivé úkony právnej služby vrátane režijných paušálov zvýšené o 20 % DPH v sume 547,90 € (v žalobe uplatňované 975,86 €), keď táto suma pozostáva z čiastky 369,83 € za úkony právnej služby (3 x 31,79 € + 2 x 32,54 € + 6 x 33,50 € + 8,38 €) z čiastky 86,75 € z titulu režijných paušálov (3 x 7,63 € + 2 x 7,81 € + 6 x 8,04 €) a z čiastky 91,32 € - 20 % DPH. Celkovo tak súd prisúdil žalobcovi voči žalovanému sumu 1.420,38 € (vrátane cestovných nákladov a náhrady za premeškaný čas, tak ako boli uplatnené žalobcom v podanej žalobe) z titulu náhrady škody predstavujúcu náhradu trov konania, ktoré žalobcovi vznikli v súvislosti s predmetným trestným konaním. Súd sa totiž nestotožnil ani s právnym názorom žalovanej, že by nárok na náhradu škody z titulu trov obhajoby vznikol iba v prípade nutnej obhajoby, keďže tento právny názor nebol podložený žiadnymi relevantnými argumentami.

Pokiaľ ide o nárok uplatnený žalobcom vo výške 189,46 € z titulu trov právneho zastúpenia, ktoré žalobcovi vznikli ako náklady spojené s predbežným prerokovaním nároku na náhradu škody a boli žalobcom uplatnené ako príslušenstvo nároku na náhradu škody za trovy obhajoby, pričom ich výška bola tiež stanovená na základe advokátskej tarify, súd aj v tejto časti žalobe čiastočne vyhovel, keď si osvojil právny názor žalobcu, že tento nárok predstavuje vlastne náklady spojené s uplatnením pohľadávky - nároku na náhradu škody, keďže prerokovanie nároku na náhradu škody na príslušnom štátnom orgáne je zákonnou podmienkou uplatnenia nároku na náhradu škody pred súdom. Pokiaľ žalovaná argumentovala dôvodovou správou k vládnemu návrhu zákona č.514/2003 Z.z. v tom zmysle, že toto predbežné prejednanie nároku má iba formálny charakter a preto zákon vylúčil z náhrady škody náklady, ktoré poškodenému vznikli v súvislosti s predbežným prerokovaním nároku na náhradu škody, súd má za to, že žalobca ako laik nemôže mať vedomosť o tom či takéto predbežné prerokovanie nároku má iba formálny charakter a či v prípade, že nebudú splnené podmienky vyžadované k predbežnému prerokovaniu nároku, nebude to pre neho znamenať zamietnutie nároku na náhradu škody ako také, v dôsledku čoho súd považuje za spravodlivé aby mu bolo priznané právo na úhradu takto vynaložených nákladov na právne zastúpenie pred štátnym orgánom. Podľa názoru súdu priznanie takéhoto nároku nie je v rozpore so zákonom, keďže z ustanovenia § 18 ods. 3 zákona č.514/2003 Z.z. nevyplýva, že by žalobca nemal vôbec nárok na náhradu nákladov spojených s predbežným prerokovaním nároku, ale podľa tohto zákonného ustanovenia je iba vylúčené, aby súčasťou trov konania boli náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom. Pokiaľ ide ale o výšku tohto uplatneného nároku, súd aj tento krátil, keďže bol uplatnený vo výške 2 úkonov právnej služby - prevzatie a príprava zastúpenia a vypracovanie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody vrátane 2 režijných paušálov, každý úkon vo výške 70,55 € a každý z režijných paušálov vo výške 8,39 € s tým, že súd priznal nárok len za 1 úkon a to vypracovanie žiadosti o predbežné prerokovanie vrátane 1 režijného paušálu, t.j. spolu vo výške 78,94 €, keďže súd zastáva názor, že prevzatie a príprava zastúpenia môžu byť uplatnené v rámci trov konania z titulu trov právneho zastúpenia v súdnej veci a potom by sa jednalo o duplicitne uplatnený nárok.

Súd posudzoval predmetnú vec pokiaľ ide o hmotnoprávne ustanovenia v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 31.12.2012 s poukazom na prechodné ustanovenia k úpravám účinným od 1.1.2009 uvedené v § 27b citovaného zákona, v ktorom bolo jednoznačne uvedené, že zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona sa spravuje predpismi účinnými do 31.12.2008 s tým, že u ďalších zmien tejto právnej úpravy absentovali prechodné ustanovenia a súd vychádzal zároveň zo zásady, že v právnom štáte by mal platiť zákaz pôsobenia právnych noriem do minulosti, keďže jedným z princípov právnej istoty a ochrany dôvery občanov v právny poriadok by mal byť zákaz spätného t.j. retroaktívneho pôsobenia právnych predpisov.

Žalobca sa domáhal priznania i úroku z omeškania zo sumy 1.848,34 € (trovy obhajoby), pričom súd žalobcovi priznal nárok na úrok z omeškania z prisúdenej sumy 1.420,38 €, keďže mal preukázané, že žalovaná je v súdnej veci preukázateľne v omeškaní, keď žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody bola štátnemu orgánu doručená dňa 25.2.2015 a aj keď bola podaná na nepríslušnom orgáne, v zmysle § 15 ods. 2 zákona č.514/2003 Z.z., účinky podania žiadosti zostávajú zachované, v dôsledku čoho sa uplynutím 6 mesačnej lehoty na uspokojenie nároku žalobcu dostala žalovaná do omeškania dňom nasledujúcim po uplynutí tejto 6 mesačnej lehoty, pričom úrok z omeškania bol žalobcom uplatnený v zákonnej výške a v takejto výške bol následne aj súdom priznaný, keďže z údajov dostupných súdu bola výška základnej úrokovej sadzby ECB od 10.9.2014 do 15.3.2016 0,05 %.

9. Podľa § 255 ods. 1 C.s.p., súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Podľa § 262 ods. 1 C.s.p., o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 262 ods. 2 C.s.p., o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd v zmysle vyššie citovaných ustanovení Civilného sporového poriadku tak, že nakoľko bol žalobca len v časti úspešný v tomto konaní, bol mu priznaný nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 48 %, keď súd vychádzal z toho, že predmetom konania bola suma 2.037,80 €, žalovaná bola zaviazaná na sumu 1.499,32 €, teda úspech žalobcu bol 74 % a úspech žalovanej 26 %, čiže rozdiel predstavuje 48 % v prospech žalobcu s tým, že o konkrétnej výške náhrady trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15-tich dní odo dňa jeho doručenia, prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, písomne v dvoch vyhotoveniach (§ 362 ods. 1 veta prvá CSP).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP). Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a musí byť podpísané. Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcim konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania. Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil (§ 125 ods. 3 CSP).

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, pričom podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak
 1. sa týkajú procesných podmienok,
 2. sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
 3. má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
 4. ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie,
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 CSP).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.